

Библиотека
Прозна путовања

Уредница
Марија Вукосављевић

Назив оригинала
Lotta på Bråktakargatan

Прво издање: Rabén & Sjögren
Bokförlag AB Stockholm, Sweden

©Saltkrákan Ab / Astrid Lindgren 1961

Сва права задржава Saltkrákan AB, SE-181 10 Lidingö

E-mail: nilsnyman@saltkrakan.se

Детаљније информације о свим књигама
Астрид Линдгрен потражите на сајту www.astridlindgren.net

Översättningen har fått stöd från Statens Kulturråd.

Превод ове књиге помогао је
Државни савет за културу Краљевине Шведске.

Астрид Линдгрен

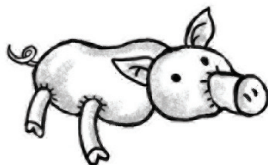
Лота прави лом

Превео Чедомир Цветковић
Илустровала Мања Радић-Митровић

Одисеја
Београд, 2010.

Садржај

Сви су неправедни према Лоти	7
Лота бежи од куће	18
Куда ће Лота	21
Лота има госте	36
Онда сам сама ноћу...	42
О ауторки	51

Сви су неправедни према Лоти

Лота из Галамџијске улице се једног дана пробудила љута. Сањала је нешто што јој се уопште није свидело, а поверовала је да се то што је сањала стварно догодило. Због тога је била љута, шашава, мала Лота.

„Тукли су мог Меду!” – викнула је Лота кад је мама дошла да види зашто њена петогодишња девојчица виче из кревета у осам сати ујутру.

„Ко је тучао твог Меду?” – питала је мама.

„Јонас и Мија-Марија!” – дрекнула је Лота.

„Мила моја Лота, то си само сањала”, рекла је мама. „Јонас и Мија-Марија су јутрос рано отишли у школу, нису имали времена да тучу твог Меду.”

„Ипак су га тукли, нема везе што нису имали времена”, викала је Лота милујући сиротог Меду.

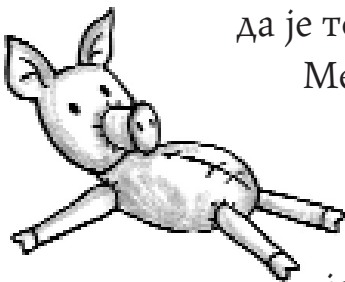
Лотин Меда је у ствари био дебело прасенце које је мама сашила од ружичастог плиша и поклонила га Лоти кад је напунила три године.

Тад је лица била чиста и ружичаста, а сада је била прљава и стварно је личила на право мало прасе. Лота је, међутим, и даље веровала

да је то медвед, па му је дала име Меда. Јонас јој се смејао:

„Ха-ха, то уопште није медвед, то је прасе.”

„Ти си шашав”, говорила је Лота, „ово јесте медвед!”

„То ти мислиш”, рекао је Јонас. „Само бих волео да знам да ли мислиш да је то поларни медвед или обични медвед?”

„Меда је свињски медвед”, рекла је Лота, „је л’ сад разумеш?”

Лота је волела своје прасе Меду, који је имао право да спава у њеном кревету и са њим је много разговарала кад Јонас и Мија-Марија не чују. Сада је Меда лежао на јастуку и био је тужан што су га Јонас и Мија-Марија тукли – бар је тако Лота веровала. Плакала је, миловала Меду и говорила:

„Јадни Медо, ја ћу добро да излечим Јонаса и Мију-Марију, ништа не брини!”

Јонас, Мија-Марија, Лота, мама и тата живели су у жутој кући у Саламцијској улици, коју је њихов тата прозвао Галамцијска улица. Сваког јутра су Јонас и Мија-Марија одлазили у школу, а тата у канцеларију. Код куће су остале само мама и Лота.

„Каква срећа што имам своју малу Лоту”, говорила је мама. „Иначе бих по цео дан била сама.”

„Јесте, каква срећа што имаш мене”, говорила је Лота. „Иначе би ми те било жао.”

То, међутим, није рекла тог јутра кад је била љута. Ништа није рекла, него је само седела у кревету и дурила се. Кад је требало да се обуче, мама је дошла с белим џемпером који је бака иштрикала за Лоту.

„Нећу тај”, рекла Лота. „Тај ме гребе!”

„Ма, не гребе те”, рекла је мама. „Баш је мекан.”

„Нећу тај, зато што ме гребе”, поновила је Лота не желећи ни да га проба. „Хоћу своју нову барену хаљину.”

Мама се насмејала: „Али, Лота, хаљина није јаје да се бари.”

Наиме, Лота је имала нову свечану, шарену хаљину, коју је сматрала најлепшом и најсвечанијом. И сад је баш ту хаљину желела, иако је био обичан четвртак.

„У недељу ћеш обући нову свечану шарену хаљину”, рекла је мама. „Данас ћеш да обучеш овај џемпер.”

„Пре ћу да будем гола него да обучем тај џемпер”, рекла је Лота.

„Добро, како хоћеш”, рекла је мама и сишла у кухињу.

Лота је остала у дечјој соби, љута и гола. Додуше, не баш сасвим гола. Имала је на себи поткошуљу, гаћице, чарапе и ципеле.

„У ствари, ја сам скоро гола”, рекла Лота Меди, јер је он био једини са ким је могла да разговара.

„Лота, хоћеш ли да доћеш да попијеш своју чоколаду?” – питала ју је мама одоздо, испред степеница.

„Не вембрујем”, промумлала је Лота неразговетно.

„Реци јасно и гласно, хоћеш ли чоколаду или нећеш?” – поновила је мама.

Сад је Лота била прилично задовољна. Мама ће да стоји тамо доле и понавља питање да ли Лота хоће чо-

коладу. А Лота није желела да одговори и баш то јој је причињавало задовољство.

Па ипак, била је гладна и пила јој се чоколада. Мало затим, сишла је низ степенице. Ишла је веома, веома полако, намерно застајкујући мало на свакој степеници. „Мама не сме да буде сигурна да ли желим чоколаду или можда и не желим.”

„Видећу шта ћу да урадим”, рекла је Меди.

А онда је ушла у кухињу.

„А-ха, ево Лоте”, рекла је мама.

Лота је непомично стајала на вратима, љута и надурена, тако да мама схвати да се није разљутила.

Мама и Лота су обично заједно доручковале у кухињи. То је увек било пријатно. И сад је било пријатно. Сунчеви зраци су допирали кроз прозор а на столу је стајала Лотина плава шоља пуна топле чоколаде и поред ње сендвич с качкавалем. Обично би Лота све време за доручком нешто причала. Данас, међутим, није ни реч проговорила. А мама је седела за столом, пила кафу, читала новине и ни она није проговарала.

Најзад је Лота рекла:

„Па, чини ми се да бих и могла да попијем мало чоколаде, ако је баш толико неопходно.”

„Не, уопште није неопходно”, рекла је мама. „А, уосталом, пре тога би морала да се обучеш.”

Лота је већ била прилично љута, а сад је била разјарена. „Како је мама глупа, није ми донела неку нормалну одећу, него само одвратни

џемпер који ме гребе, а сад још не могу ни до-
ручак да добијем. О, како је мама глупа!”

„Глупачо”, узвикнула је Лота и лупила ногом
о под.

„Е, па, Лота”, рекла је мама, „сад си прете-
рала! Марш у своју собу и да ниси изашла док
поново не будеш добра!”

На то је Лота вриснула тако снажно да се чуло
чак до тета Бергине куће у суседству. Изјурила
је из кухиње и устрчала степеницама до дечје
собе, све време толико вичући да се тета Берга
у својој кући ухватила за главу и рекла:

„Малу Лоту, ево, опет боли стомачић.”

Малу Лоту уопште није болео стомачић,
само је била бесна. Пушила се од беса. У једном
тренутку спазила је бели џемпер, пребачен
преко столице. Чинило јој се да би је сад гребао
више него икад. Лота је вриснула и бацила
џемпер на под. Врло брзо се умирила,

чим је спазила на поду, баш поред
џемпера, маказе којима је секла лутке
од хартије. Тихо, да се не чују маказе,
направила је рупу на џемперу.

„То си и заслужио”, рекла је Лота. „Зато што гребеш.”

Онда је протурила руку кроз рупу. Оо, колика је рупа! Како је страшно видети целу руку да штрчи тамо где руци није место. Лота се уплашила.

„Рећи ћу да је то прогризао неки пас”, рекла је Меди. Подигла је џемпер и помно га загледала. Онда је узела маказе и одсекла један рукав на џемперу.

„Рећи ћу да је пас страшно поцепао џемпер”, рекла је у себи.

Опет је подигла џемпер испред себе и опет га дуго загледала. Онда је узела маказе и одсекла и други рукав.

„Е, овако страшног пса још нисам видела”, рекла је.

Али се онда озбиљно уплашила. Смotalа је џемпер и гурнула га у корпу за папир. Сад више није хтела да га види. Баш у том тренутку мама је довикнула са дна степеница:

„Лота, јеси ли већ добра?”

Лота је заплакала тихо, за себе, па је рекла:
„Нисам, ни најмање.”

Узела је Меду у наручје и приљубила га на груди.

„Мада су то и заслужили”, рекла је Лота. „Кад су сви толико неправедни према мени.”

То није била истина и Лота је то добро знала, али кад се исече џемпер, мора неко да се окриви за то.

„Јесте, јесте, *сви* су неправедни према мени”,
жалила се Лота Меди. „И то само зато што сам
исекла џемпер који ме гребе.”

Погледала је корпу у коју је стрпала џемпер.

„Уосталом, то нисам учинила ја, него један
пас”, рекла је.

